

Arrest

nr. 61 209 van 11 mei 2011
in de zaak RvV X/ II

In zake: 1. X
 2. X
 3. X
 4. X
 5. X
 6. X
 7. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X en de minderjarige kinderen X, X, X, X, en het meerderjarig kind X, die allen verklaren van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 9 februari 2011 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 21 december 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 maart 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 april 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. NIEUWDORP, die *loco* advocaat A. ACER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 5 januari 2005 dient mevrouw A.C.N., hierna verzoekster een aanvraag in voor een visum lang verblijf als student. De minderjarige kinderen van verzoekster vragen een visum gezinshereniging in functie van hun moeder. Deze visa worden op 17 januari 2005 toegekend.

Op 23 november 2005 dient de heer A.E.A., hierna verzoeker een visumaanvraag gezinshereniging in, dat op 6 december 2005 wordt toegekend.

Verzoekers worden op respectievelijk 27 juli 2005 en 27 december 2005 in het bezit gesteld van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister (hierna verkort BIVR), dat jaarlijks werd verlengd in functie van de studies van verzoekster.

Op 7 juli 2008 worden verzoekers ambtshalve afgevoerd te Turnhout en op 2 september 2008 worden de BIVR afgenomen.

Op 16 december 2008 vragen verzoekers om een herinschrijving. Op 29 januari 2009 worden verzoekers heringeschreven in de stad Antwerpen. Zij worden in het bezit gesteld van een BIVR geldig tot 31 oktober 2009, dat op 24 november 2009 wordt verlengd tot 31 oktober 2010 en op 17 februari 2011 wordt verlengd tot 31 oktober 2011.

Op 28 oktober 2009 dienen verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort Vreemdelingenwet).

Op 21 december 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard, aan verzoekers ter kennis gebracht op 10 januari 2011. Dit is de bestreden beslissing die als volgt wordt gemotiveerd:

“De aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op 28/10/2009 bij de burgemeester van Antwerpen door A.E.A. geboren te A. op 27.03.1963, onderdaan van Nigeria(Bondsrepubl.), verblijvende (...), en door zijn echtgenote en zijn vijf kinderen, in toepassing van art. 9 bis van de wet van 15/12/1980 gewijzigd door de wet van 15.09.2006 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, is ontvankelijk, doch ongegrond.

MOTIVERING

Betrokkenen halen aan dat zij geregulariseerd wensen te worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathélet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Betrokkenen beroepen zich op het criterium 2.8B van de vernietigde instructie van 19.07.2009. Zij voegen echter geen kopie toe van een behoorlijk ingevuld model van arbeidsovereenkomst. Deze arbeidsovereenkomst moet van bepaalde duur van minimum één jaar zijn of van onbepaalde duur. Het loon mag niet lager zijn dan het wettelijke minimumloon zoals voorzien in de intersectorale collectieve arbeidsovereenkomst nr. 43 van 2 mei 1988. Dit model van arbeidsovereenkomst werd bekendgemaakt in het Belgisch Staatsblad van 14 oktober 2009, als bijlage bij het Koninklijk Besluit van 7 oktober 2009 houdende bijzondere bepalingen met betrekking tot de tewerkstelling van sommige categorieën van buitenlandse werknemers (Inforum nr. 241911).“

2. Ontvankelijkheid van het beroep

Ambtshalve dient de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen na te gaan of vierde, vijfde, zesde en zevende verzoeker over de rechtens vereiste hoedanigheid en procesbekwaamheid beschikken bij het indienen van hun beroep.

In ons rechtsstelsel wordt een minderjarige als handelingsonbekwaam beschouwd, hetgeen tot gevolg heeft dat een minderjarige vertegenwoordigd dient te zijn door zijn vader, moeder of voogd om op een rechtsgeldige wijze een beroep in te stellen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. *In casu* zijn vierde, vijfde, zesde en zevende verzoeker allen minderjarig. In het verzoekschrift wordt niet gepreciseerd dat eerste verzoeker en/of tweede verzoekster optreden in de hoedanigheid van wettelijk vertegenwoordiger(s) van hun minderjarige kinderen en dient bijgevolg vastgesteld te worden dat het beroep van vierde, vijfde, zesde en zevende verzoeker onontvankelijk is.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van de motiveringsplicht en het redelijkheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur. Verzoekers zetten hun middel als volgt uiteen:

“De materiële motiveringsverplichting houdt in dat elke administratieve beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte en in feite ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen genomen worden.

Een feitelijke onjuistheid van de motieven betekent dat de motieven ten aanzien van de materiële juistheid van de feiten niet bestaan of dat hun bestaan niet bewezen is wat rechtens op hetzelfde neerkomt.

Men is van mening dat verzoekers over een arbeidscontract dient te beschikken.

Eén en ander is tegenstrijdig. Hoe kunnen verzoekers namelijk een arbeidscontract voorleggen wanneer zij niet op legale wijze in België aan het werk kan? Welke werkgever wenst een werknemer in te schrijven die niet over de nodige documenten beschikt om legaal te werken? Gedurig zouden die werkgever ernstige straffen boven het hoofd hangen. De motivering van de weigering kan op dit punt zodoende geenszins worden aanvaard, integendeel. De motieven zijn contradictorisch en zodoende niet afdoende.

Verzoekers zijn perfect geïntegreerd, wat ook blijkt uit hun regularisatieaanvraag met de bijhorende documenten. Het is duidelijk dat hun centrum van belangen in België ligt, zij hier een leven opbouwden, zich voorbeeldig integreerden. De kinderen van de heer A. (...) lopen in België school. Mevrouw A. (...) zal in het kader van een project Afrikaans kinderen die op school leermoeilijkheden en gedragsproblemen vertonen, begeleiden en onderwijzen. Zij is projectverantwoordelijke en heeft een zeer belangrijke taak. Zij staat ten dienste van onze samenleving en poogt om een brug te leggen tussen de Belgische en Afrikaanse gemeenschap. (stuk 4)

Langs de andere kant heeft de heer A. (...) een nieuw project gelanceerd waarvan hij de redacteur is van een tijdschrift genaamd 'THE FORUM MAGAZINE'. (stuk 3, blz 5)

Dit project wordt, zoals het project van mevrouw A. (...), gesteund door de KONING BOUWDEWIJNSTICHTING. (stuk 5) Ook hij probeert de Afrikaanse gemeenschap te sensibiliseren en tracht eveneens zoals zijn echtgenote bruggen te bouwen tussen de 2 gemeenschappen.

Verzoekende partijen hebben alle moeite van de wereld om de potentiële werkgevers te kunnen overtuigen om hen in dienst te nemen als ze geregulariseerd zouden worden.

Bovendien kan het bijvoegen van een modelcontract bij de aanvraag van de regularisatie op basis van het criterium 2.8B van de instructies van 19 juli 2009 geen noodzakelijke voorwaarde zijn aangezien het verkrijgen van een machtiging van verblijf gekoppeld is aan het gebeuren met een ander een modelcontract dan degene die men bij de initiële regularisatieaanvraag heeft ingediend.

Dus als men tijdens de regularisatieaanvraag een modelcontract heeft bijgevoegd waarvan de werkgever later in faling is gegaan, dan kan men alsnog een nieuwe arbeidsovereenkomst opstellen met een andere werkgever teneinde de arbeidskaart B aan te vragen.

De verzoekende partijen zullen ongetwijfeld, rekeninghoudend met hun capaciteiten en hun denkvermogen, aan werk geraken indien ze de kans krijgen om alsnog een arbeidskaart B aan te vragen.”

3.2. Het wordt niet betwist dat verzoekers een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet indienden.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de Minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Uit een eenvoudige lezing van de motieven in de bestreden beslissing blijkt dat de aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk doch ongegrond is verklaard. Verweerder heeft verzoekers' aanvraag om machtiging tot verblijf aldus ten gronde onderzocht. Uit het administratief dossier blijkt en dit wordt niet betwist door verzoekers, dat zij hun aanvraag ten gronde baseerden op de inmiddels vernietigde instructies van 19 juli 2009, meer bepaald punt 2.8.B 'werk en duurzame lokale verankering'.

Verweerder motiveert dienaangaande het volgende:

“Betrokkenen beroepen zich op het criterium 2.8B van de vernietigde instructie van 19.07.2009. Zij voegen echter geen kopie toe van een behoorlijk ingevuld model van arbeidsovereenkomst. Deze arbeidsovereenkomst moet van bepaalde duur van minimum één jaar zijn of van onbepaalde duur. Het loon mag niet lager zijn dan het wettelijke minimumloon zoals voorzien in de intersectorale collectieve arbeidsovereenkomst nr. 43 van 2 mei 1988. Dit model van arbeidsovereenkomst werd bekendgemaakt in het Belgisch Staatsblad van 14 oktober 2009, als bijlage bij het Koninklijk Besluit van 7 oktober 2009 houdende bijzondere bepalingen met betrekking tot de tewerkstelling van sommige categorieën van buitenlandse werknemers (Inforum nr. 241911).”

Verzoekers geven aan het niet eens te zijn met deze motieven. Ten eerste menen zij dat de motivering tegenstrijdig is daar waar een arbeidscontract wordt vereist, nu zij niet over de nodige documenten beschikken om legaal aan het werk te gaan in België. Ten tweede menen zij dat het bijvoegen van een modelcontract geen noodzakelijke voorwaarde kan zijn, nu de verblijfsmachtiging gekoppeld is aan het verkrijgen van een arbeidskaart B en deze arbeidskaart kan worden aangevraagd met een ander modelcontract dan hetgeen bij de initiële regularisatieaanvraag werd ingediend. Ten slotte zetten verzoekers uiteen dat het centrum van hun belangen in België ligt.

De Raad wijst er op dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij de beoordeling van de gegrondheid van de aanvraag beschikt over een zeer ruime appreciatiebevoegdheid. Anders dan bij de ontvankelijkheid van de aanvraag heeft de wetgever hier geen wettelijke criteria vooropgesteld waaraan de aanvraag moet voldoen om gegrond te worden verklaard. Een ruime discretionaire bevoegdheid betekent echter niet dat verweerder willekeur mag hanteren. Door binnen het raam van zijn discretionaire bevoegdheid de elementen die vooropgesteld waren in de vernietigde instructie te hernemen als waren het nieuwe criteria voor een beoordeling ten gronde van de regularisatieaanvraag, kan aan verweerder geen willekeur worden verweten. Er moet worden benadrukt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als annulatierechter enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing kan uitoefenen (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 94). Dit houdt in dat de Raad in het raam van de uitoefening van zijn wettelijk toezicht niet bevoegd is om zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de

aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet tot een onredelijk besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr.101.624).

Punt 2.8.B van de instructie luidde als volgt:

"2. Bepaalde prangende humanitaire situaties

Als basisprincipe kan gesteld worden dat er sprake is van een prangende humanitaire situatie indien een verwijdering van de aanvrager in strijd zou zijn met de internationale mensenrechtenverdragen, in het bijzonder het Internationaal Kinderrechtenverdrag en het EVRM.

Volgende situaties worden beschouwd als prangende humanitaire situaties. Deze opsomming neemt de discretionaire macht die de Minister of zijn gemachtigde bezit niet weg om andere gevallen dan deze die hieronder worden opgesomd te beschouwen als zijnde prangende humanitaire situaties. Een bijzondere aandacht zal hierbij uitgaan naar vreemdelingen die behoren tot een kwetsbare groep.

(...)

2.8 Voor aanvragen ingediend 3 maanden te rekenen vanaf datum van 15 september 2009 zal ook de vreemdeling met een duurzame lokale verankering in België in aanmerking komen. Deze situatie betreft de vreemdeling, die het centrum van zijn affectieve, sociale en economische belangen in België heeft gevestigd. Het bestaan van een duurzame lokale verankering in België is een feitenkwestie die onderzocht wordt binnen de soevereine beoordelingsbevoegdheid van de minister of zijn gemachtigde.

Volgende vreemdelingen komen in aanmerking:

(...)

B. Of de vreemdeling die, voorafgaand aan zijn aanvraag, sinds 31 maart 2007 een ononderbroken verblijf in België heeft en die een kopie van een arbeidscontract bij een bepaalde werkgever voorlegt, hetzij van bepaalde duur van minstens één jaar hetzij van onbepaalde duur, dat minimaal voorziet in een inkomen equivalent aan het minimumloon. (...)"

Hieruit blijkt dat verzoekers niet enkel dienden aan te tonen dat zij het centrum van hun belangen in België hebben, met andere woorden duurzaam lokaal verankerd zijn, doch ook een kopie van een arbeidscontract dienden voor te leggen dat aan bepaalde voorwaarden voldoet. Het betreffen cumulatieve voorwaarden. Verweerder stelde vast dat verzoekers geen arbeidscontract hebben voorgelegd dat voldoet aan de vereisten. Verzoekers betwisten dit niet.

Verzoekers kunnen niet worden gevolgd waar zij menen dat de motivering contradictorisch is. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers beschikken over een tijdelijk BIVR, dat tot op heden jaarlijks werd verlengd voor de duur van de studies van verzoekster. Om legaal tewerkgesteld te kunnen worden, dienen verzoekers niet enkel over een verblijfsrecht te beschikken, maar ook over een arbeidskaart. Het koninklijk besluit van 7 oktober 2009 houdende bijzondere bepalingen met betrekking tot de tewerkstelling van sommige categorieën van buitenlandse werknemers, voorziet evenwel in een modelarbeidscontract dat kan worden afgesloten vooraleer de aanvraag om machtiging tot verblijf werd toegekend. Zo dient het arbeidscontract expliciet te vermelden dat het *"begint te lopen vanaf de beslissing tot machtiging tot verblijf en de toekenning van de arbeidskaart B en op voorwaarde dat die datum van inwerkingtreding zich niet op een later moment situeert dan..."*. De Raad stelt dan ook vast dat de instructies waar verzoekers zich expliciet op beriepen uitdrukkelijk spreken over het voorleggen van een arbeidscontract.

Hieruit blijkt ook dat er wel degelijk een mogelijkheid bestaat voor verzoekers om een arbeidscontract af te sluiten, zonder in het bezit te zijn van de nodige documenten om legaal te mogen werken in België. Verzoekers' argumenten dat het bijvoegen van een modelcontract geen noodzakelijke voorwaarde is, nu het verblijf gekoppeld is aan het verkrijgen van een arbeidskaart en deze arbeidskaart ook kan worden aangevraagd met een ander modelcontract dan hetgeen bij de regularisatieaanvraag werd ingediend, doet geen afbreuk aan het feit dat het indienen van een arbeidscontract een noodzakelijke voorwaarde is. In de instructie werd duidelijk uiteengezet dat indien er een arbeidscontract wordt voorgelegd verweerder eventueel een attest van immatriculatie kan afleveren, geldig voor drie maanden teneinde de vreemdeling de kans te geven de vereiste arbeidskaart te verkrijgen. Het voorleggen van een arbeidscontract betreft in tegenstelling tot wat verzoekers beweren een door verweerder via de instructie opgelegde noodzakelijk voorwaarde, indien zij geregulariseerd wil worden op grond van punt 2.8.B. Tevens is het in tegenstelling tot verzoekers' beweringen wel degelijk wettelijk mogelijk een arbeidscontract op te maken met een werkgever, zonder in het bezit te zijn van de nodige documenten om legaal in België te kunnen werken. Verzoekers tonen met hun argumenten dan ook niet aan dat verweerder op kennelijk onredelijke wijze motiveerde dat verzoekers een arbeidscontract dienden voor te leggen.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of het redelijkheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

Tevens stelt de Raad vast dat uit bovenstaande bespreking blijkt dat verzoekers de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen, kennen en dat deze motieven op eenvoudige wijze in die beslissing gelezen kunnen worden zodat verzoekers er kennis van hebben kunnen nemen en hierdoor tevens hebben kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikken. Er wordt immers, met verwijzing naar de toepasselijke wetsbepaling duidelijk gemotiveerd dat verzoekers onvoldoende hebben aangetoond te voldoen aan de voorwaarden van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, nu zij zich hebben beroepen op punt 2.8.B. van de instructie, doch geen arbeidscontract hebben ingediend.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Hetzelfde geldt voor artikel 62 van de Vreemdelingenwet. Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt dan ook niet aangetoond.

Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf mei tweeduizend en elf door:

mevr. N. MOONEN, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN